

MILBIK JÓZSEF

Etúd-lánc

Elegánsan öltözött, korosodó úr sétál át a félhomályban derengő szobán. A saroknál megtorpan, hosszasan nézi-füleli az antik ingaóra karját, mint mozog ide-oda. Töpreng és motyog:

– Ugyan, a világot agyon nyüvő idő vénülését ki s hogyan méri? A parttalan tér? Talán a hön keresett, soha fel nem fedett, örök titokként lüktető törvényszerűség, mi épp úgy lényege parányi atomnak, akár óriás-galaxisoknak? Apropos, mióta s meddig tart az idő? Míg tágultában újra tömör semmivé válik a porból lett világ, míg a mutató körbejár? Teremtmeny-e, vagy evolúciós dimenzió keresztl hágó, kényszerű emberi találmány? Csoda tudja. Ah, butaság, még belészédülök! - legyint, botjáért nyúl, és a nyitott ajtón betóduló fény felé indul.

Ám a kútmély-öblű hang, mely gyermekora óta folyton beszél hozzá, ha efféle hasztalan dolgokon évődik, utána szól:

- Állj, nyugi, miért rohansz? Ne csak létezz, értsd is tünékeny életed s tartsd kezekben sorsod selyemfonalát! Húzódj félre néha, ülj le picikét, csendben merengj magad elé, türelmesen várj, figyelj! Hidd el, hallani fogod a rejtély énekét, hisz minden erről beszél: a nap, a hold, a csillagok. S midőn az idő ke-reke végiggurul küldetésed útján, rájössz, Te bármikor visszanezhetsz, ettől még az előre forog. Ekkor válik világossá, hogy nincs menekvés: a szilánkokra töredezett, a végtelennek tűnő, a bájjaival rabul ejtő, az ádáz hatalmú pillanat egy és ugyanaz.

Lépte az ablakhoz érve megáll. Vaskos könyvét a párkányra teszi, óvatosan széthúzza a függönyt, kinéz. Semmibe révülő tekintete a mindenséget látja, gondolata immár szabadon száll...

Künn, a parkban sebesen repül a hinta. Benne bozontos fiúcska kacaja csengettyűz:

– Édesanya, még magasabbra! Egész az áigig! Hadd kapom el a csácsogó madárkát! – nyújtja vékony karját a rügyekkel teliszórt almafa irányába, ahol pintyőke gyöngyözi tavaszi énekét.
– Bolondocskám, miket beszélsz! Csak az áigig? Miért ne az éig, látod, mily közel jött! Tárd érte kezecskéd, szorítsd magadhoz, mint örökké tartó boldog pillanatot! – nevet harsányan a sudár alkatú fiatal nő, közben nagyot lódít a hintán...

A sétány melletti padon leányka kuporog apja ölében, vékony szalmaszálból szappanbuborékot ereget a gyöngge fuvalatba.

– Apuci, nézd, a buborékok alján kicsi napocska csillog, pedig az égen csak egy ragyog! Ha százat, ezret, milliót fújnék, az összesben fénylene?

– Tündérem, angyalok nyelvén csacsogsz! Igen, ahogy a gyermekek szemében-szívében gyertyalángként ott lobog.

–A felnőttekében?

– Csupán azokéban vibrál, akik jók s boldogok. Ezért óvlak, ezért kíméld magad bármi csúfságtól! Keresd, járd, őrizd az utat, a napsugarasat!

– Ezt most nem értem!

– Majdan fogod. Gyere, szépségem, gurítsd karikád, hozz kosarat, szedjünk uzsonnára számócát, hintsünk rá illatos porcukrot!

A férfi kézen fogja leánykáját, megkócolja aranyfürtjeit, amittől azok soká csilingelnek a gondosan nyírt sövények mögött...

Odébb, a pompás napsütésben buzgón társalogva, meztelen vállán gitárral lány sétál ifjú oldalán. Pihenni a szökőkút kávájára ülnek. Nézik a valótlannul kék ég kupolája alatt, a

csobogó vízen imbolygó tükörképük, s a fodrokon tovaúsznak a most épp szédítő mélybe tornyosuló fehér felhőhabok.

– Kedvesem! Ha két ember szereti egymást, a szeretet s a belőle bimbózó szerelem összeolvad, gyümölcsöt érlel, ami egy még teljesebb szeretet, akár a tér, s a múltat, jelent, jövőt magába sűrítő idő szülte végtelen.

Mélázva polemizál a lány:

– A szeretet tudatos, tevőleges, a szerelem szenvedélyes érzelmek szabad csapongása. Régi ismeretségünk megszokás fűtötte tüze, most épp eléget valamit, vagy ismeretlen vágyakat lobbant lángra?

Az ifjú inge gelebéből vékony könyvecskét vesz elő, lapozza, a lányhoz fordul:

– Talán nem ismered *Weöres Sándortól* a Kétféle óhaj-t. Figyelj, olvasom!

– De igen! Hürokat pendítve alá rögvest szavalom:

„*Gyere velem repülni*” – *szól a darázs a virágnak.*

„*Tapadj az ágra mellém*” – *szól a virág a darázsnak.*

– Jut eszembe a görög közmondás: *Szakítsd le minden órának virágát!* – küzd rendületlenül a fiú.

- Óh, csacsikám, vigyázz a finomságokkal: más szakítani, más tiporni! Legyek érthetőbb: én az életért, vagyis a térben és időben végtelen boldogságért küzdök, Te viszont a pillanatnyi örömök győzelmét kergeted. Bár az örökké számtalan sok pillanat halmaza, ám ettől még a számtalan sok pillanat sem tart örökké! Érted, élet s diadal: mekkora trófeabeli különbség?!

Perzsel a tünődés, később hideg verítékkal gyöngyöz forró homlokukra. A lány szeme nedves, feje rázkódik az aggodalom árnyától, a csalódás réme elől önámító-öngyözködő menekülésbe fog. Hirtelen felpattan, az épület irányába ront, amikor odakiált hozzá a teraszra csoszogó, elegáns öregúr:

– Kicsim, kérlek, tölts egy csésze teát, s hozz néhány süteményt!

- Mézet csurgassak belé?

- Ha van kéznél...

- Természetesen. Citromot facsarjak-é?

- Köszönöm, nem. Igaz, eddig kesersavanykásan ittam, de ezután mindig édesen kérem.

Az ifjú kelletlenül kászálódik, és a késő délutáni, langyos napsütésben hátra indul, a parkon túli, messzi dombok felé. Utána kullog lompos komondora, hatalmas fejét a legény lábához dörgöli. A fákon galamb burukkol, a virágokon méh zsong, lepke csapong.

A lány szódtlanul elveszi a párkányon feledett vaskos könyvet. Kinyitja, beleolvas. Pár másodperc múltán somolyogva összecsapja, magához szorítja. Szeme behunyódik, félig nyitott szájáról halk sóhaj illan tova. Majd váratlanul leszökken a terasz lépcsősorán, önfeledten az üde pázsitú kertbe szalad ibolyacsokrot szedni.

Az ódon hangulatú szoba asztalán tea illatozik, a sarokban ketyeg-kattog az antik ingaóra.

Az öregúr kényelmes fotójbé süpped, ölébe ejti zenélő dobozát. Valami régi, szép emlékű levéllel s benne préselt apró herbáriummal zörög, és elmélyült arcvonással örök igazságokat keres.

Képtelen Genezis: minden semmi

Vajúdik a Végtelen-Semmi:

végtelen kínja végtelen úron hullámszik tova:

Végtelen-Semmi végtelen térbe világgá szüli:

a végtelen nagy Mindenséget.